

gaet nogen Tid, faar man straks at vide: Vedkommende kan ikke overkomme det, vedkommende kan ikke gøre det forsvarligt, vedkommende, som er kommet ind i denne Stilling, maa have Hjælp. Og jeg kan saa godt se for mig, hvordan det vil gaa ogsaa i dette Forhold. Det vil straks lyde: Før havde man i Amtet 5 Provster, som gennemgik alle disse Undervisningsplaner og Skoleplaner og besørgede alle disse Skrivelser ind til Ministeriet; nu er det samlet i eet Kontor; det er urimeligt; der findes ikke et Menneske, der kan magte det — og jeg gaar ud fra foreløbig, at Stillingen skulde besættes med eet Menneske —; saa er der ikke andet at gøre, end at man maa se at faa Assistenten, man maa have Hjælpere, og det udvikler sig da til at blive det, som vi har set saa mange Eksempler paa herhjemme: det bliver store Kontorer og en Mængde underordnede Funktionærer, som saa bliver sendt ud og skal fungere og tilse.

Jeg gentager derfor, hvad jeg sagde før: Det er ikke det, den store Befolkning ønsker, og det er ikke det, de Lærere ønsker, der staar under vanskelige Forhold, men det, de ønsker, er: Skal der foretages Reformen, Smaaforandringer, i Skolens Arbejde og Stilling, lad det da blive dér, hvor det virkelig kommer de Mennesker til Hjælp, der staar i den daglige Gerning og i det daglige Arbejde, og lad os blive skaanet for at komme ind i en Kamp, som kun kan komme til at dele Befolkningen, og som kun kan blive til Skade for en hel Del og til Gavn for meget faa, for det er slet ikke flere Embedsmænd, Kontorer og tilsynshavende, vi trænger til.

Med disse Bemærkninger vil jeg gerne henstille til den højtærede Undervisningsminister, som jo paa mange Maader har vist sig som den, der vilde gribe ind med en kraftig Haand, at gribe ind paa en saadan Maade, at det ikke kommer til at virke forstyrrende, men støttende paa vort hele Skolearbejde, saaledes at det bliver til Gavn for hele det danske Folk og til Hjælp i Opdragergerningen, der jo saa sandt for Tiden slet ikke er saa let i vort Folk.

Chr. Søgaard: En Del af de Jernbaner, som blev vedtaget ved Loven af 1918, er endnu ikke bygget, og det bliver sikkert vanskeligt nogen Sinde at faa dem bygget; det gælder i alt Fald for Privatbanerne. Vi vedtog nu i Foraaret en Del Baner i de sønderjydske Landsdele, og det er ogsaa tvivlsomt, om de vil blive bygget alle sammen. Vore Privatbaner er jo ret ugunstigt stillet; en Del af dem kører med et betydeligt

Underskud, selv i Landets gode Egne, og derfor er ogsaa de stærke Krav om nye Baner efterhaanden forstummet. Anlægsudgifterne er i de senere Aar steget meget betydeligt, Driftsudgifterne ogsaa, og samtidig er Pengemarkedet blevet strammere, saa det er vanskeligere at skaffe Penge til Veje. Men den største Vanskelighed for vore Privatbaner er Automobilruterne, som mange Steder gaar Side om Side med Banerne og paafører den en meget haard Konkurrence. Hvis Automobilruter gaar vinkelret ind paa Banerne, kan de tjene til at skaffe dem mere Trafik, men naar de gaar Side om Side med Banerne, bidrager de til at gøre Forholdene overordentlig vanskelige for disse.

Der var derfor efter min Opfattelse god Mening i, at der for 1½ Aars Tid siden blev nedsat en Kommission med den Opgave at undersøge Spørgsmaalet Automobile kontra Jernbaner og eventuelt ombytte nogle af de vedtagne, men ikke byggede Privatbaner med Automobile. Det forekommer mig, at det var en Ordning, som begge Parter, baade Staten og de enkelte Egne, kunde være godt tjent med, selv om man maa sige, at en Automobilrute jo aldrig kan ophjælpe en Egn, saaledes som en Jernbane kan, navnlig naar Talen er om Eksport og Import. Men man har desværre hørt saa lidt til denne Kommissions Arbejde og ikke set noget som helst Resultat. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede Trafikminister, om han kan give nogen Oplysning om denne Kommissions Arbejde, og om vi kan vente at se en Betænkning fra denne Kommission. Jeg tror nemlig, en hel Del af disse Egne, for hvis Vedkommende man har vedtaget Baner, vil sætte Pris paa, at der kommer et Resultat ud deraf, og jeg tror ogsaa, at alle Parter vil være godt tjent med, om man afløste en Del af de vedtagne, men ikke byggede Privatbaner med Automobilruter, som paa en eller anden Maade fik nogen Støtte fra Statens Side.

Det ærede Medlem Hr. Sundbo har allerede omtalt Anlægget af Dobbeltsporet paa Strækningen fra Lunderskov til Esbjerg. Jeg deler hans Beklagelser over, at Bevillingen til dette Anlæg paa det foreliggende Finanslovsforslag er nedsat til 400 000 Kr. Det er jo et Arbejde, som har staaet paa i en hel Del Aar, og i alt Fald i nogle Aar blev der anvendt op imod 1 Mill. Kr. til dette Anlæg. Paa Finansloven for indeværende Aar er Bevillingen 750 000 Kr., men det er, som sagt, nu skaanet ned med 350 000 Kr. Jeg beklager denne Ned-